

Dosarul nr. 2ra-779/22
2-19181553-01-2ra-02062022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – V. Lastavețchi
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – I. Secrieru, V. Cotorobai, M. Anton

ÎNCHEIERE

27 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Golub împotriva Ministerului Educației și Cercetării al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Nicolai Ceban, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea compensației plăților salariale neprimite din motivul privării ilegale de posibilitatea de a munci și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Valeriu Golub și s-a menținut hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins acțiunea depusă de Valeriu Golub, ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 13 noiembrie 2019, Valeriu Golub, reprezentată de avocatul Mihaela Prepelița, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea compensației plăților salariale neprimite din motivul privării ilegale de posibilitatea de a munci și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul nr. 1427-p din 11 septembrie 2019 a Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, adus la cunoștință la 18 septembrie 2019, a fost concediat din funcția de director interimar al Centrului Sportiv de Pregătire a Loturilor Naționale pentru încălcarea gravă a obligațiilor de muncă, și anume primirea și eliberarea bunurilor, precum și a mijloacelor bănești fără perfectarea documentelor corespunzătoare, constatată în urma efectuării verificării contractelor de locațiune (14 contracte), la 23 august 2019, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. p) din Codul muncii.

Conform pct. 2 al ordinului nominalizat, acesta urma a fi pus în aplicare din data emiterii – 12 septembrie 2019 și urma a-i fi comunicat sub semnătură în termen de 5 zile.

În opinia reclamantului, ordinul de concediere este ilegal, deoarece anterior emiterii acestuia, la 10 septembrie 2019, a scris cerere prin care a solicitat acordarea concediului de odihnă nefolosit pentru anul 2018 și a concediului anual pentru anul 2019, inclusiv 3 zile pentru un an, fără concediul medical, conform contractului colectiv de muncă pentru anii 2015-2020, cererea fiind înregistrată în cancelaria Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova la 11 septembrie 2019.

Mai mult ca atât, din motiv că se simțea rău și în urma consultațiilor medicale, s-a stabilit o diagnoză ce necesita aplicarea unui tratament în staționarul Centrului de recuperare, astfel în perioada 11-17 septembrie 2019 s-a aflat în concediu medical.

Reclamantul a menționat că după ce a prezentat certificatul de concediu medical, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova a emis ordinul nr. 1453-p din 18 septembrie 2019, prin care a modificat data punerii în aplicare a pct. 3 din ordinul nr. 1427-p din 11 septembrie 2019, și anume din 12 septembrie 2019 în 18 septembrie 2019. Însă, acest ordin nu i-a fost adus la cunoștință sub semnătură.

Valeriu Golub a considerat că atât ordinele nr. 1427-p din 11 septembrie 2019 și nr.1453-p din 18 septembrie 2019 sunt ilegale și neîntemeiate, deoarece contravin prevederilor art. 210 din Codul muncii, din motiv că nu conțin temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii disciplinare și nu indică ce abateri au fost comise de către salariat. Ordinul de concediere nu conține o explicație certă, care sunt acțiunile culpabile și prin ce se demonstrează că anume Valeriu Golub, ca director interimar al Centrului Sportiv de Pregătire a Loturilor Naționale, este vinovat de faptele imputate, precum și nu este indicat care anume bunuri sau mijloace bănești au fost primite sau eliberate fără acte justificative. Ordinul de concediere a fost emis în lipsa unei anchete de serviciu, efectuate de către comisie care să fi examinat contractele de locațiune.

Astfel, angajatorul nu a respectat procedura legală de concediere, deoarece conform art. 206 alin. (5) din Codul muncii, la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul trebuie să țină cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective. La caz, însă, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova nu a prezentat procesul-verbal al organului sindical, iar acest fapt denotă că eliberarea din funcție a lui Valeriu Golub a avut loc în lipsa acordului organului sindical, fapt ce contravine prevederilor art. 87 alin. (1) din Codul muncii.

Reclamantul a relevat că din nota de serviciu se desprind mai multe ilegalități ale concedierii sale, printre care faptul că nota de serviciu a fost întocmită la 04 septembrie 2019, în textul notei de serviciu este indicată nu „darea în locațiune”, dar „luarea în locațiune”, iar aceste circumstanțe denotă că temeiurile din ordinul de concediere sunt formale.

Deopotrivă, potrivit avizului secretarului de stat al Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, Adrian Băluțel, aplicat direct pe nota de serviciu la 12 septembrie 2019, s-a propus concedierea sa din funcție pe

motivul „pierderii încrederii”, temei prevăzut la art. 86 lit. k) din Codul muncii și care de altfel nu a fost indicat în ordinul de concediere.

La fel, în partea de sus a notei de serviciu este aplicată viza ministrului, datată cu 12 septembrie 2019, cu textul „se acceptă eliberarea lui Valeriu Golub din funcție”, deși ordinul de concediere a fost emis la 11 septembrie 2019.

Astfel, reclamantul a opinat că eliberarea sa din funcție a fost răfuială din partea noii conduceri a Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, care atât de mult și-a dorit să-l elibereze din funcție și s-a grăbit, încât a emis acte ilegale, nemotivate și discriminatorii.

Mai mult ca atât, în nota de serviciu fără dată, fără nume și fără semnătură, întocmită de către secția juridică, s-a făcut referire doar la contractul nr. 14 din 02 ianuarie 2019, încheiat între Centrul Sportiv și Clubul Sportiv „Constantin Țuțu Proteam”, fără a analiza celelalte 13 contracte.

Reclamantul a considerat că angajatorul eronat a constatat lipsa acordului Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova pentru încheierea contractelor de locațiune, or, la 22 martie 2017, adică înainte de a încheia acordul menționat cu Centrul Sportiv, Valeriu Golub a adresat ministrului un demers, prin care a solicitat acordul de a permite lotului național de Muay Thai și Kickboxing să desfășoare activități de instruire, antrenament, precum și alte acțiuni sportive în incinta unei săli sportive specializate a centrului, iar la 28 martie 2017, ministrul V. Zubcu a admis demersul centrului și a acceptat desfășurarea antrenamentelor în sala Centrului. Așa, având în vedere că sportivii puteau să se afle în sălile Centrului Sportiv doar în baza unui act, între Federația de Muay Thai și Kickboxing (cluburile acestei federații) și Centrul Sportiv au fost încheiate contracte de locațiune, pentru care Ministrul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și-a dat acordul.

Reclamantul Valeriu Golub a solicitat prin cererea de chemare în judecată anularea ordinelor nr.1427-p din 11 septembrie 2019 „cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare prin concediere” și nr. 1453-p din 18 septembrie 2019 „cu privire la modificarea ordinului nr. 1427-p din 11 septembrie 2019”, emise de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, restabilirea sa în funcția de director interimar al Centrului Sportiv de Pregătire a Loturilor Naționale, încasarea din contul Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova în beneficiul său a compensației plăților salariale neprimite din motivul privării ilegale de posibilitatea de a munci începând cu 18 septembrie 2019 și până la adoptarea hotărârii judecătorești în sumă de 223 032 de lei, a sumei de 100 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 8 000 de lei.

Prin încheierea protocolară din 03 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a introdus în proces din oficiu, în conformitate cu art. 67 alin. (3) din Codul de procedură civilă, ca intervenient accesoriu Nicolai Ceban (vol. I, f.d. 172).

Prin hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Golub (vol. II, f.d. 17, 21-32).

La 19 februarie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepeșița, a

declarat apel împotriva hotărârii din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 19-20).

Prin decizia din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Valeriu Golub și s-a menținut hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 96, 97-104).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut că învinuirile înaintate prin ordinul contestat se încadrează în noțiunea de încălcare gravă a obligațiilor de serviciu potrivit modului definit de Lege, în contextul în care, fără a interveni în legalitatea contractelor de locațiune vizate în speță și fără a oferi o apreciere a legalității acestora, Valeriu Golub a acționat contrar art. 17 din Legea privind administrarea și deetatizarea proprietății publice, pct. 8, pct. 10 și pct. 16 din Regulamentul cu privire la modul de dare în locațiune a activelor neutilizate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 483 din 29 martie 2008 și nu a asigurat obținerea acordului Ministerului prealabil încheierii celor 14 contracte de locațiune și nu a fost justificat coeficientul care l-a aplicat la determinarea cuantumului chiriei.

Instanțele inferioare au remarcat că răspunsul Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova din 28 martie 2017 nu poate fi apreciat ca fiind un acord prealabil al autorității abilitate la încheierea contractelor de locațiune, în sensul definit de lege, or, contractele de locațiune puteau fi încheiate doar după obținerea acordului acestei autorități ca urmare a prezentării materialelor ce au precedat determinarea locatarului, inclusiv a proiectului contractului. În speță, însă, această condiție nu este executată, iar drept urmare se consideră că Valeriu Golub nu a avut acordul prealabil al ministerului la încheierea acestor contracte.

Cu titlu subsecvent, instanțele inferioare au observat că, Valeriu Golub nu a demonstrat că la momentul aplicării sancțiunii disciplinare era membru al vreunui organ sindical, iar acest fapt a determinat imposibilitatea instanței de judecată de a acționa în modul prevăzut de art. 89 alin. (2) din Codul muncii, în sensul căreia solicitarea opiniei consultative a organului (organizatorului) sindical privind concedierea poate fi realizat și de către instanța de judecată.

La 17 mai 2022, Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița, a declarat recurs împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în temeiul art. 432 alin. (1), (2) lit. a), b), c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele faptice ale cauzei și a transpus unele constatări și concluzii ale instanțelor inferioare.

Suplimentar, recurentul a invocat că instanțele inferioare nu au dat apreciere argumentului său că ordinul nr. 1453-p din 18 septembrie 2019, prin care s-a modificat ordinul de concediere din 11 septembrie 2019, nu i-a fost adus la cunoștință sub semnătură.

La fel, instanțele inferioare nu au dat apreciere faptului că ordinul de concediere nr. 1427-p din 11 septembrie 2019, contrar prevederilor art. 210 din Codul muncii, nu conține temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii

disciplinare și nu indică ce abateri disciplinare concrete au fost comise de către salariat.

În opinia recurentului, el a respectat cu strictețe procedura prealabilă la încheierea contractelor de locațiune și nu este culpabil pentru faptul că Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova nu și-a îndeplinit obligațiunile și atribuțiile directe, consfințite în Legea nr. 121/2007 și Regulamentul cu privire la modul de dare în locațiune a activelor neutilizare, nu a înregistrat în Registrul său contractele de locațiune, nu le-a dat un număr de înregistrare și nu a pus viza „aprobat” pe proiectul contractelor ce le-a prezentat.

De asemenea, recurentul a considerat greșită poziția instanțelor inferioare, precum că efectuarea unei anchete de serviciu este un drept al angajatorului, dar nu o obligație, care se realizează în funcție de gravitatea faptei. Art. 208 din Codul muncii prevede că „în funcție de gravitatea faptei comise de salariat, angajatorul este în drept să organizeze și o anchetă de serviciu”. Așa, având în vedere că, potrivit ordinului de concediere întreruperea raporturilor de muncă a avut loc din motiv că salariatul a admis încălcarea gravă a obligațiilor de muncă, se impune desfășurarea unei anchete de serviciu în cadrul căreia trebuia stabilit dacă încălcarea este gravă sau nu. Printre altele, efectuarea anchetei de serviciu este o garanție a salariatului de a da explicații și a-și apăra poziția în fața angajatorului. Prin urmare, în condițiile speței, au fost grav încălcate principiile prezumției nevinovăției, proporționalității, nemijlocirii și oralității, deoarece angajatorul nu a efectuat o anchetă de serviciu, în care ar fi putut da apreciere contraargumentelor salariatului, dar a aplicat unilateral cea mai aspră sancțiune disciplinară.

Recurentul a indicat că instanțele inferioare au dat o apreciere greșită argumentului său din acțiune, precum că a fost concediat în lipsa consultării prealabile a organului sindical, fapt ce contravine prevederilor art. 87 alin. (1) din Codul muncii, or, la materialele cauzei este anexat certificat care denotă că este membru al sindicatului.

Valeriu Golub a menționat că la ședința de judecată din 04 decembrie 2021 a prezentat înscrisul care atestă că dânsul este membru de sindicat, iar reieșind din aceasta angajatorul era obligat să solicite opinia consultativă a organului sindical asupra presupusei abateri disciplinare ce i se imputa, însă nu a făcut acest fapt. Mai mult ca atât, nici instanța de judecată nu a solicitat opinia organului sindical, deși era obligată să o facă conform art. 89 alin. (2) din Codul muncii.

Recurentul a considerat că, reieșind din circumstanțele cauzei, a fost supus unei sancțiuni arbitrare, constatate de către un grup de cetățeni care nu au fost identificați de instanța de judecată și care nu dispun de împuterniciri pentru efectuarea controlului și stabilirea unor constatări de genul celor făcute în nota de serviciu.

Așa, recurentul a notat că, instanța de apel nu a examinat apelul prin efectul devolutiv al acestuia, dar a instituit de sine stătător limite de judecare, fapt ce constituie o eroare procedurală, care a dus la încălcarea dreptului său la un proces echitabil.

Prin referința depusă la 29 iunie 2022, intervenientul accesoriu Nicolai Ceban a solicitat a considera recursul declarat de Valeriu Golub împotriva

deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău ca inadmisibil, în temeiul art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

Prin referința depusă electronic la 05 iulie 2022, intimatul Ministerul Educației și Cercetării al Republicii Moldova a solicitat a considera recursul declarat de Valeriu Golub împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău ca inadmisibil, în temeiul art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate

între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 23 decembrie 2021. Potrivit extrasului din poșta electronică cu adresa „victoria.tintari@justice.md”, copia deciziei motivate din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată reprezentantului recurentului, avocatului Mihaela Prepeșița, în mod electronic la 23 martie 2022 (vol. II, f.d. 105).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 17 mai 2022 (vol. II, f.d. 109).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepeleța, rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei și transpunerea unor concluzii ale instanței de apel.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o

hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Valeriu Golub a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița, împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valeriu Golub, reprezentat de avocatul Mihaela Prepelița, împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas